

Poněvadž v daném případě jde o doručení vyřízení (legitimaci) politického úřadu v jeho sídle, t. j. v Ú., nepřichází uvedený všeobecný předpis pro spornou povinnost obce v úvahu.

Povinnost tu nelze však dovoditi ani z vol. řádu do Nár. shrom. č. 123/20, pozměněného zákonem č. 205/25, kde by nejspíše bylo lze zákonný základ její hledati. Neboť v těchto zákonech se skutečně ukládají obcím určité povinnosti, na př. v § 9 (dodati potřebné pomocné síly obv. vol. komisím), v §§ 29 a 34 (vyhotoviti legitimační lístky a doručiti je s kandidátními listinami voličům), § 31 (opatřiti místnosti volební a všechny potřeby pro ně) a j. Než povinnost doručovati legitimace, vydané politickým úřadem členům obv. vol. komisí, nikde v těchto předpisech zákonných obcím uložena není.

Ježto pak žal. úřad nezjišťuje, že by v konkrétním sporném případě bylo snad stěžující si obci doručení zmíněných legitimací uloženo pravoplatným speciálním příkazem, nemá nař. rozhodnutí, pokud st-lce odpírá náhradu požadovaných výloh z důvodu, že provádění voleb náleží do přenesené působnosti obce, v zákoně opory.

Č. 8020.

Zaměstnanci veřejní: Vdova po státním úředníku, který zemřel v aktivitě, nemá nároku, aby jí pense vdovská byla vyměřena s přípočtem 10 roků do služ. doby manželovy podle § 62, odst. 1 služ. pragm.

(Nález ze dne 10. června 1929 č. 3420/28.)

V ě c: Antonie E. v H. proti ministerstvu zemědělství o připočtení 10 let k započítatelné služební době pro výměru vdovské pense.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á.

D ů v o d y: Podáním z 8. prosince 1926 obrátila se st-lka na min. zeměd. se žádostí, aby jí dle §§ 62 a 63 služ. pragmatiky poukázána byla vdovská pense po jejím manželu Vilému E., lesmistru, na základě doby 35 let, uvádějíc, že její manžel beze své viny jen následkem přepracování ve službě vážně onemocněl a dne 21. září 1926 zemřel. Min. zeměd. žádosti této nař. výnosem nevyhovělo. — — —

Stížnost tvrdí, že st-lka má nárok na připočtení 10 let pro výměru pense po rozumu § 62 odst. 1 služ. pragm., a to vzhledem k jeho novelisaci republikánskými zákony, třeba že § 62 v původním znění jednal toliko o nárocích úředníků samotných. Neprávem.

Podle odst. 1 § 62 připočte se úředníku k jeho započítatelnému služebnímu času 10 let pro výměru výslužného, stane-li se následkem oslepnutí nebo pomatení mysli beze své úmyslné viny neschopným k další službě a ke každému jinému výdělku. Totéž platí dle 2. odst. § 62, stane-li se úředník k službě neschopným následkem úrazu za dalších podmínek tam zevrubněji vylčených.

Ze znění ustanovení § 62 odst. 1 vyplývá, že připočtení 10 let pro výměru výslužného děje se toliko tenkrát, je-li úředník následkem choroby tam uvedené dán do výslužby, nikoli však, když následkem choroby

té v aktivní službě zemře. Že názor tento je správný, vysvítá dále i z povahy předpisu odst. 1. § 62, jenž jakožto předpis výjimečný nemůže býti vykládán extensivně ve smyslu názoru stížnosti, jakož i ze souvislosti tohoto předpisu s ustanovením § 63 služ. pragm. ve znění zák. č. 2/20, dle něhož ústřední úřad může pozůstalým povolit vyšší než pravidelné požitky zaopatřovací tehdy, zemřel-li úředník pro úraz nastalý za okolností blíže tam označených. Mluví se tu tedy jen o případě uvedeném v odst. 2 a nikoli o případě odst. 1 § 62. Než ani v tom případě nepřísluší pozůstalým po úředníku zemřelém následkem úrazu nárok na vyšší zaopatřovací požitky, nýbrž jest povolení těchto vyšších požitků zaopatřovacích dáno do volné úvahy ústředního úřadu.

Stížnost sice mluví povšechně o novelisaci § 62 služ. pragm., leč sama žádného novelisačního předpisu neuvádí a nss neshledal, že by takový novelisační předpis byl, který by rozšiřoval platnost § 62 služ. pragm. na nároky osob po úřednících pozůstalých.

Poněvadž st-čin manžel zemřel v činné službě, nepřísluší st-lce jako vdově, jak svrchu dovozeno, nárok na připočtení 10 let pro výměru výslužného po rozumu § 62 odst. 1 služ. pragm., i jsou námitky v tom směru vznesené bezdůvodné. — — —

Č. 8021.

Dávka z přírůstku hodnoty nemovitosti: * Ustanovení § 4 bodu 2 pravidel o dávce z přírůstku nemovitostí č. 143/22 neplatí tehdy, byla-li pozůstalostní nemovitost za projednávání pozůstalosti převedena sice na jednoho ze spoludědiců, ale cestou dobrovolné veřejné dražby.

(Nález ze dne 10. června 1929 č. 5.806/28.)

Věc: Josef P. jako zástupce Kláry P. ve St. proti zemskému výboru v Brně stran dávky z přírůstku hodnoty nemovitostí.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: St-lka, spoludědička po Janu Sch. nabyta z pozůstalosti jeho na základě dražební odevzdávací listiny z 9. března 1923 domu č. p. ... v St. — Plat. rozkazem z 30. března 1926 byla pozůstalost po Janu Sch. k rukám Josefa P. předeepsána z uvedeného převodu dávka z přírůstku hodnoty nemovitostí. Žal. úřad vyhověl odvolání z tohoto plat. rozkazu potud, že odepsal $\frac{1}{3}$ předeepsané dávky, a to z toho důvodu, že Klára P. jest do $\frac{1}{3}$ dědičkou domu č. ... se stav. parc. č. k. ... ve St., převedených na ni odevzdací listinou okr. soudu v H. z 9. března 1923, a tudíž ve smyslu § 4 č. 2 dávk. pravidel (č. 143/22) převod dražbou není do výše dědičského nároku podroben dávce z přírůstku hodnoty. Námitku, že pozůstalost po Janu Sch. není dle § 4 č. 2 cit. dávk. pravidel vůbec povinna platiti dávku z přírůstku hodnoty z uvedených nemovitostí, nepokládal však žal. úřad za správnou. Neboť i kdyby se, jak odvolání dovozuje, převod vlastnictví dotyčné nemovitosti na Kláru P. stal perfektním udělením soudního příklepu v dražbě dne 30. ledna 1923 a tudíž před skončením pozůstalostního řízení, dlužno trvati na stanovisku, že dávce nejsou podrobeny ve smyslu usta-